



Валери Иванов

Наследство

В бездарното многозвучие понякога на нощите,
в хладното и шантавото
ме избива на лудост от радост,
че дишам благополучно и кашлично,
че долавям в звук тишината,
когато барабани само вятърът...
Тогава си мисля,
че душата ми е пансион на бездарни величия,
остра заплата на тъп депутат
и скъп залък евтино балканско самочувствие.
В безразличието на неоновите вечери
някаква безизходност ме гони,
преследва
и смачква,
сякаш нямам право да зная съдбата си.
И като необмислена тийнейджърска рожба
си тананикам поредното стихоплетство,
в оправдание на горещитираното оптимистично
черногледство...

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11060>]